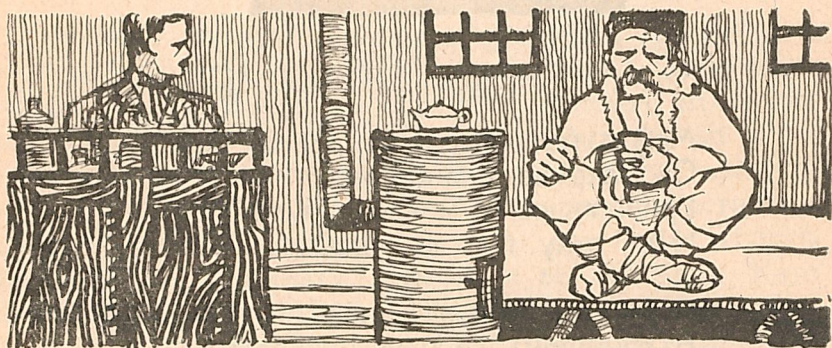

ХИТЪРЪ ПЕТЪРЪ ИСКА ДА СЕ ГРЪБЕ.

При едно пжтуване Хитъръ Петъръ пристигналъ до едно село мокъръ до коститѣ и капналъ отъ умора. Той се спрѣлъ въ първата кръчма, що му се изпречила. Билъ много изстиналъ и му се искало да се посгрѣе. Около печката били насѣдали повече отъ двадесетъ души. Никой отъ тѣхъ не станалъ да му стори мѣсто. Тогава той почналъ да се разхожда изъ кръчмата, бъркалъ си въ джобоветѣ, търсилъ нѣщо, клатилъ глава и се тюхкалъ.

— Какво има, та си се завайкалъ толкова? Запиталъ го кръчмарьтъ.

— Ахъ, голѣмо нещастие, господине! — отвърналъ Хитъръ Петъръ съ високъ гласъ. Имахъ тридесетъ жълтици въ единия джобъ. Като влѣзохъ въ селото всички бѣха въ него. Вървѣлъ съмъ все по

пжтя, който иде отъ голѣмата чешма край селото. Отъ тамъ до тукъ съмъ ги изгубилъ. Насѣдалитѣ около печката, като чули за изгубенитѣ тридесетъ жълтици, почнали да ставатъ и единъ по единъ заизлазяли. Никой не останалъ около печката. Всички отишли дано намѣрятъ нѣкоя жълтица.

Хитъръ Петъръ се разположилъ доволенъ край печката и почналъ да сгрѣва изстиналитѣ си ржце и да суши мокритѣ си дрехи.

Въ това време излѣзлитѣ се щурали изъ калната улица и търсили жълтицитѣ.